

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010139
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010139.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 811 09 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 10. júla 2012, č. RP/038/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 10. júla 2012, č. RP/038/2012, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v H. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisii rozhodnutím z 10. júla 2012, č. RP/038/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/, h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.319 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ tohto zákona tým, že dňa 5. decembra 2010, o cca 16:12 hod a dňa 10. decembra 2010 o cca 22:30 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek Oscilloccinum, počas, ktorého sa po dobu cca 3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit: „Pred užitím lieku si pozorne prečítajte príbalovú informáciu alebo sa poraďte so svojím lekárom alebo

lekárnikom.“, pričom v dôsledku krátkej doby zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedenej textovej informácie nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uloží“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí. Rada rozhodla v správnom konaní č. 124- PLO/O-1236/2011.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia opísala skutkový stav predchádzajúci vydaniu rozhodnutia napadnutého opravným prostriedkom navrhovateľa. Uviedla, že prvýkrát vo veci rozhodla rozhodnutím zo dňa 7. júna 2011 číslo RP/48/2011 ktorým, navrhovateľovi za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona číslo 308/2000 Z. z. uložila pokutu vo výške 3320 eur, podkladom pre toto rozhodnutie bol záznam vysielania reklamného šotu na liek Oscilloccinum zo dňa 5. decembra 2010 o cca 16:12 hod. a dňa 10. decembra 2010 o cca 22:30 hod., písomný predpis/popis skutkového stavu predmetného šotu a vyjadrenie účastníka konania. Konštatovala, že uvedeným rozhodnutím uložila navrhovateľovi sankciu - pokutu vo výške 3320 eur za to, že nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku. Ďalej uviedla, že uvedené rozhodnutie na základe odvolania navrhovateľa bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2012 6 sp. zn. 6SŽ/22/2011 - 24 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, v ktorom rozhodnutí najvyšší súd vytkol Rade nesprávne posúdenie, keďže skutok, ktorý Rada vyhodnotila ako samostatné porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona číslo 308/2000 Z. z., ako samostatný správny delikt, za ktorý uložila samostatnú sankciu, tvorí len čiastkový útok tzv. pokračovacieho správneho deliktu spolu so skutkami, ktoré Rada prejednávala v rámci samostatných správnych konaní, číselne vypísaných, a súčasne najvyšší súd vytkol Rade nedostatočný opis skutku, ktorým sa mal účastník konania dopustiť predmetného porušenia zákona, s uložením povinnosti Rade, že v ďalšom konaní má jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať.

Rada konštatovala, že v ďalšom konaní postupovala v intenciách názoru vysloveného v označenom rozhodnutí najvyššieho súdu, s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/18,22,23,24/2011 a 6SŽ/19,23,27/2011. Vychádzajúc z názoru najvyššieho súdu v súvislosti povinnosti Rady postupovať analogicky podľa Trestného zákona uviedla, že, ak má správny orgán postupovať analogicky podľa § 122 ods. 10 zákona číslo 300/2005 Z. z. (Trestný zákon) je potrebné, aby analogicky postupoval aj pri vymedzení okamihu prevyšujúceho jednotu skutku, teda určení, kedy páchatel začína páchať nový skutok a teda nový správny delikt. Citujúc § 122 ods. 13 uvedeného zákona vyslovila názor, že skutok ktorý je spáchaný po doručení oznámenia o začatí správneho konania už nebude čiastkovým útokom pokračujúceho deliktu, ale pôjde o nový správny delikt. Ďalej uviedla, že v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozsudkoch sp. zn. 8SŽ/18, 22, 23, 24/2011 a 6SŽ/9, 23, 27/2011 rozhodla rozhodnutím č. RP 14/2012 o uložení pokuty za 13 čiastkových útokov pokračovacieho deliktu, s poukazom na povinnosť Rady vyplývajúcej jej z § 67 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodnúť o všetkých čiastkových útokoch jedným rozhodnutím v lehote do troch mesiacov odo dňa doručenia prvého rozsudku teda do 12. apríla 2012, teda bola povinná rozhodnúť najneskôr na svojom riadnom zasadnutí dňa 3. apríla 2012, pričom rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽ 22/2011 - 24 bol Rade doručený až dňa 22. mája 2012, v dôsledku čoho Rada objektívne nemohla rozhodnúť aj v predmetnom prípade v súlade s požiadavkou najvyššieho súdu.

Ďalej Rada podrobne opísala skutkový dej predmetného reklamného šotu, ktorým sa navrhovateľ mal dopustiť porušenia právnej povinnosti, kladenej mu za vinu. Poukázala na to, že z jej rozhodovacej praxe, ako aj judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že pokiaľ je vysielateľom zvolené vizuálne spracovanie predmetnej výzvy je potrebné, aby text takejto výzvy bol dostatočne výrazný a čitateľný aj s prihliadnutím na jeho grafické spracovanie a pozadie, na ktorom je zobrazený tak, aby bolo možné pri priemerných schopnostiach čítania prečítať celý text výzvy počas doby, po ktorú je zobrazený na obrazovke. V danej súvislosti uviedla, že stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie - výzvy, nie je možné určiť paušálne a pre posúdenie otázky, či výzva bola zobrazená dostatočný čas, je potrebné skúmať viaceré kritériá, najmä veľkosť a umiestnenie písma jej textu, skutočnosti, či text uvedenej

výzvy je zobrazený samostatne, kontrastu farby písma textu a podkladu, na ktorom sa tento text nachádza, skutočnosti, či pozornosť diváka pri zobrazení výzvy nerozptyľuje dej resp. iné informácie vysielané v rámci reklamného šotu.

Podľa názoru Rady predmetná výzva nebola jednoznačná a zrozumiteľná, pretože jej prečítanie nebolo možné ani pri zvláštnom sústredení a text výzvy nebol zobrazený v dostatočnom časovom rozsahu na obrazovke, majúci za to, že v rozsahu cca 3 sekundy počas, ktorých bola predmetná výzva v znení tak, ako to vyplýva z popisu skutku, nie je možné, aby sa priemerne vnímajúcich divák v jej texte natoľko zorientoval, aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie si zobrazenej výzvy s prihliadnutím na to, že text obsahujúci predmetnú výzvu bol slabo čitateľný a to v dôsledku účastníkom konania zvolenej veľkosti písma a časového úseku, po ktorý bola zobrazená, tvrdiac, že pri splnení zákonnej podmienky jednoznačnosti a zrozumiteľnosti bolo možné predmetnú výzvu prečítať len pri zastavení záznamu vysielania. V danej súvislosti Rada poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Sž/11/2008, 3Sž/52/2009 a 2Sž/3/2009. Konštatovala, že na základe právneho názoru najvyššieho súdu vyplývajúceho z uvedených rozhodnutí nemožno text predmetného šotu posúdiť ako zrozumiteľný, jednoznačný, dostatočnej veľkosti a zobrazený v dostatočnom časovom rozsahu, keď zo skutkového stavu vyplýva, že predmetná výzva nebola takého charakteru, že by ju bolo možné bez zvláštného sústredenia diváka prečítať v čase, po ktorý bola zobrazená na obrazovke, z ktorých dôvodov podľa názoru Rady predmetná výzva nezodpovedá zákonnej požiadavke jednoznačnosti a zrozumiteľnosti, z poukazom na to, že navrhovateľ bol oboznámený s výkladom Rady, pretože o správnom uplatnení jednoznačnej a zrozumiteľnej výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku bol upozornený už rozhodnutím číslo RL 46/2008 zo dňa 23. septembra 2008 a rovnako bol oboznámený s judikatúrou najvyššieho súdu v danej oblasti. Konštatovala, že vychádzajúc zo zásady objektívnej zodpovednosti za správne delikty, vyplývajúcej aj zo zákona číslo 308/2000 Z. z., navrhovateľ v danom prípade zodpovedá za porušenie povinnosti kladenej mu za vinu bez ohľadu na zavinenie. Rada pri určovaní výšky pokuty za predmetné porušenie povinnosti prihliadala na závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti, spôsob porušenia povinnosti a či došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostatočné pre posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postup a rozhodnutie je v rozpore s princípom právneho štátu vyjadreným princípom právnej istoty, tvrdiac, že správny orgán sa odchýlil od právneho názoru najvyššieho súdu.

V dôvodoch odvolania navrhovateľ uviedol, že považuje odvysielanú informáciu za plne zrozumiteľnú a jednoznačnú pokiaľ si účel sledovaný zákonom s poukazom na to, že samotný počet slov, ktoré obsahuje informácia na základe zákona, sa skladá len z ôsmich slov a nie zo šiestnástich tak ako argumentuje Rada, pretože slová „alebo sa poraďte so svojím lekárom alebo lekárnikom“ sa týkajú povinností podľa § 33 ods. 4 písm. b/, ktorá však nebola predmetom konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu. Napadnuté rozhodnutie považoval za rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany Rady. Dôvodil, že rozhodnutie Rady je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, pretože primárny dôvod pre neurčitost', nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje to, že výrok rozhodnutia neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila, v čom presne došlo k údajnému porušeniu zákona zo strany vysielateľa, keď výrok rozhodnutia ani v spojení s odôvodnením nepredstavuje jednoznačné určenie pochybenia vysielateľa pri odvysielaní informácie podľa zákona, keďže určuje porušenie povinnosti ako nezabezpečenie jednoznačnosti a zrozumiteľnosti výzvy, avšak neurčuje v čom spočíva absencia jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že pre posúdenie splnenia litery zákona sú kľúčové pojmy § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie - jednoznačnosť a zrozumiteľnosť, a preto vzhľadom na absenciu legálnej definície týchto dvoch pojmov v zákone, je potrebné tieto gramatickým a logickým výkladom interpretovať. Výtýkal Rade, že vo svojom rozhodnutí

tak neučinila. Ďalej namietal, že Rada pri aplikácii zákona postupovala nad rámec daný zákonom, považujúc takýto postup v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok. Výslovil názor, že napadnuté rozhodnutie obsahuje nepriamy extenzívny výklad zákonného ustanovenia, ktorým Rada rozširuje význam ustanovenia ako celku a tiež pojmov viažucich sa zásadne k obsahu informácie (výzvy) na jej formu, ktorá zákonom nie je daná, s poukazom na § 35 zákona o vysielaní a retransmisie. Dôvodil, že v rozhodnutí Rady o uložení pokuty opätovne absentuje akákoľvek systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby spĺňal všetky zákonné podmienky predmetného ustanovenia, s poukazom na prevenčnú funkciu. Tvrdil, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké kritériá boli použité Radou pri určení dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie, aby sa tak vysielateľ nedostal do rozporu so zákonnými povinnosťami. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že Rada v iných obdobných konaniach správne konanie zastavila, vytykajúc Rade, že takýmto postupom popiera jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp právnej istoty. Za základný problém však považoval, že Rada nezdôvodnila, prečo považuje dĺžku zobrazenia informácie za podstatnú pre jednoznačnosť a zrozumiteľnosť informácie a tiež neurčila v prípade, ak by sme pristúpili na určovanie jednoznačnosti a zrozumiteľnosti podľa dĺžky trvania zobrazenia informácie, aké sú minimálne požiadavky na dĺžku zobrazenia informácie, považujúc odôvodnenie v zmysle uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu za nedostatočné. Zdôraznil, že správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia tvrdil, že v čase 3 sekúnd nebolo možné prečítať informáciu v zmysle § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie, avšak svoje tvrdenie nepodložil vykonaním dôkazu a ani iným spôsobom a preto ho nemožno považovať za preukázané a nemožno ho preskúmať, pričom Rada na skutočnosť, že nie je možné v priebehu 3 sekúnd vnímať/prečítať zobrazenú informáciu (výzvu) poukázala až v odôvodnení rozhodnutia. Takýto postup považoval za vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože ako účastník konania nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam Rady v priebehu správneho konania a k podkladom rozhodnutia.

Záverom navrhovateľ opätovne upozorňoval na pochybenia Rady spočívajúce v nepreskúmateľnosti rozhodnutia, v nesprávnom právnom posúdení veci, v nedostačujúcom zistení skutkového stavu pre posúdenie veci a že v konaní bola zistená vada majúca vplyv na zákonnosť rozhodnutia a postup a rozhodnutie Rady je v rozpore s princípom právneho štátu vyjadreným princípom právnej istoty.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku. V dôvodoch písomného vyjadrenia k opravnému prostriedku navrhovateľa sa Rada vyjadrila ku všetkým skutočnostiam namietaných navrhovateľom. Argument navrhovateľa, ktorým poukazuje na počet slov v predmetnej informácii, Rada vyhodnotila ako nerelevantný, s poukazom na to, že výzvu je potrebné vnímať spolu s textom, v rámci ktorého je uvedená ako celok, dajúc do pozornosti rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/20/2011. Rada taktiež nesúhlasila s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Uviedla, že výrok stanovuje dôvod, pre ktorý bolo konanie navrhovateľa posúdené ako nesúladné so zákonom, považujúc výrok napadnutého rozhodnutia za dostatočne jasný a presný na to, aby navrhovateľ bol celkom oboznámený s konaním kvalifikovaným ako správny delikt, a ktoré je ako rozporné so zákonom a celkom jednoznačne je identifikovateľný aj pro futuro. Trvala na tom, že výrok napadnutého rozhodnutia stanovuje, v čom konkrétne spočívalo protizákonné konanie navrhovateľa a tieto skutočnosti priamo z napadnutého rozhodnutia vyplývajú. Taktiež Rada nesúhlasila s tvrdením navrhovateľ, že nesprávne posúdila právny stav veci a vykonala extenzívny výklad zákonného ustanovenia, v ktorej súvislosti poukázala na právne závery vyslovené najvyšším súdom v rozhodnutiach sp. zn. 3SŽ/11/2008, 3SŽ/52/2009 a 2SŽ/3/2009. Konštatovala, že pri posudzovaní jednoznačnosti a zrozumiteľnosti výzvy z dikcie zákona o vysielaní a retransmisie vyplýva, že podmienky na vysielanie reklamy na liek sa vzťahujú ako na obsah, tak i na formu a spôsob spracovania predmetnej reklamy. Uviedla, že zo záznamu vysielaného reklamného šotu zistila, že v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedenej textovej informácie nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu. Poukázala na to, že z judikatúry najvyššieho súdu ako aj z predchádzajúcej

rozhodovacej praxe Rady vyplýva, že pokiaľ je vysielateľom zvolené vizuálne spracovanie predmetnej výzvy, je potrebné, aby text takejto výzvy bol dostatočne výrazný a čitateľný, aj s prihliadnutím na jeho grafické spracovanie a pozadie, na ktorom je zobrazený tak, aby bolo možné pri (normálnych) priemerných schopnostiach čítania prečítať celý text výzvy počas doby, po ktorú je zobrazený na obrazovke, zdôrazniac, že táto podmienka však nebola vysielateľom v predmetnej veci splnená. Taktiež zdôraznila, že vzhľadom na individuálne spracovanie reklamných šotov odvysielaných navrhovateľom, u ktorých bol skutkový stav odlišný, nie je možné stanoviť konkrétne hranice tak, ako žiada navrhovateľ, s poukazom na to, že z výkladu Rady aj najvyššieho súdu zreteľne vyplýva, akým spôsobom je potrebné predmetnú výzvu spracovať. Rada nesúhlasila ani s argumentáciou navrhovateľa, v ktorej sa odvoláva na rozhodnutia, ktorými boli zastavené správne konania vedené voči nemu v súvislosti s porušením § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie, považujúc ju vo vzťahu k predmetnému preskúmvaciemu konaniu za absolutne irelevantnú. Uviedla, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom sa týkajú rozhodnutí č. RZK/48/2011 a RZK/64/2001, ktoré boli vydané v iných správnych konaniach, v ktorých sa vychádzalo na základe iných skutkových zistení, a preto nemôžu mať vplyv na zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia, s poukazom na možnosť ich preskúmania postupom podľa §§ 247 a nasl. O.s.p.. Rada taktiež nesúhlasila s námietkou navrhovateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, s poukazom na to, že skutok kladený mu za vinu jednoznačne vyplýva zo záznamu vysielania ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu, ktorý bol navrhovateľovi zaslaný spolu s oznámením o začatí správneho konania, pričom navrhovateľ sa k podkladom pre rozhodnutie č. RP/038/20012 v správnom konaní nevyjadril, hoci bol odporcom k tomuto úkonu vyzvaný výzvou č. 2277/2011, doručenou navrhovateľovi 12. apríla 2011. Zdôraznila, že navrhovateľ mal možnosť vyjadriť sa k predmetu konania a zaujať stanovisko, čo však v priebehu správneho konania neurobil. Rada záverom uviedla, že považuje napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, považujúc výšku pokuty rovnako za plne odôvodnenú, tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, a rovnako ani postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré skutočnosti by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a mu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250I a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 124-PL0/O-1236/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 24. apríla 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Na pojednávaní súdu dňa 24. apríla 2013 právny zástupca navrhovateľa zotrval na skutkových okolnostiach a právnych záveroch, ktoré uviedol v písomne podanom opravnom prostriedku. Na pojednávaní súdu zdôraznil a doplnil dôvody, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu tak, že rozhodnutie Rady považoval za nezákonné z dôvodu, že Rada sa náležite neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu, keď neurčila systematiku a hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať. Namietal, že pokiaľ Rada považuje dĺžku odvysielanej reklamy za nedostatočnú, aby náležite určila hranice dĺžky odvysielanej informácie, v ktorej by bol priemerný divák spôsobilý informáciu prečítať, s poukazom na to, že Rada nevymedzila ani, aké kritéria by mal spĺňať priemerný divák. Taktiež namietal, že Rada sa náležite neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu, kde najvyšší súd uviedol, že pokiaľ ide o predmetný skutok, tento je súčasťou pokračujúceho správneho deliktu a Rada v rozpore s názorom súdu, v zmysle ktorého skutok mala posudzovať analogicky v zmysle ustanovení trestnej úpravy, vymedzila predmetný skutok samostatne a taktiež samostatne uložila zaň pokutu. Zdôraznil, že rozhodnutie trpí nezákonnosťou aj vzhľadom posudzovania skutku, keď v danom prípade je treba hodnotiť informáciu nie pozostávajúcu zo 16 slov, ale z 8 slov a 3 sekundy sú postačujúce na prečítanie tejto informácie. Ďalej namietal, že Rada nedodrжала proces dokazovania, v ktorej súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010.

Právny zástupca žalovaného správneho orgánu na pojednávaní taktiež zotrval na dôvodoch uvedených v písomne podanom vyjadrení k opravnému prostriedku. Nesúhlasil s dôvodmi navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku, ako aj s dôvodmi prednesenými na pojednávaní súdu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/, určená podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov priloženej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil

samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 64 ods. 7, veta druhá zákona o vysielaní a retransmisii ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Uložená sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania - navrhovateľom a v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, pričom postupoval v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutí, ktorým bolo predchádzajúce rozhodnutie Rady, vydané v predmetnom správnom konaní, zrušené a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie. Z uvedených dôvodov najvyšší súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení

správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd súhlasí s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii. V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku. Vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie je povinnosťou správneho orgánu postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, na ktorý vo svojej judikatúre poukázal aj najvyšší súd.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu taktiež vyplýva, že z uvedených hľadísk je potrebné vychádzať aj pri posúdení vymedzenia skutku, za ktorý správny orgán účastníka konania sankcionuje a jeho miesta v rozhodnutí tak, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno považovať za zrozumiteľné a môže byť vynútiteľné exekúciou.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, že zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva opis skutku, ktorým sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za ktoré porušenie mu Rada uložila pokutu, keď vo výroku rozhodnutia uviedla: „že dňa 5. decembra 2010, o cca 16:12 hod a dňa 10. decembra 2010 o cca 22:30 hod odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek Oscillococcinum, počas, ktorého sa po dobu cca 3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit: „Pred užitím lieku si pozorne prečítajte príbalovú informáciu alebo sa poraďte so svojim lekárom alebo lekárnikom.“, pričom v dôsledku krátkej doby zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedenej textovej informácie nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku príbalenej k lieku“, teda v opise skutku uviedla dátum a čas jeho vysielania a akým spôsobom predmetným reklamným šotom došlo k porušeniu právnej povinnosti uvedením: „v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedenej textovej informácie nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o

správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku“.

Z identifikačných znakov opisu skutku v danej veci podľa názoru senátu najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný správny orgán náležite vymedzil skutok, ktorým malo dôjsť k porušeniu zákonnej povinnosti tak, že tento skutok nemôže byť zameniteľný s iným skutkom a taktiež navrhovateľovi bolo z neho zrejmé, čo sa mu kladie za vinu a za čo sa mu ukladá sankcia, ktorá skutočnosť vyplýva aj z jeho odvolania a vyjadrení.

Z uvedených dôvodov súd nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia trpí nezákonnosťou, pretože neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila, v čom presne došlo k údajnému porušeniu zákona zo strany vysielateľa. V danej súvislosti súd poukazuje tiež na to, že, výrok rozhodnutia musí byť zrozumiteľný vystihujúci základné prvky zákonného porušenia právnej povinnosti s tým, že podrobný opis priebehu skutkového deja, ktorým sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti je správny orgán povinný uviesť s dôvodmi svojho sankčného postupu v odôvodnení rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Rada porušenie právnej povinnosti, za ktorú navrhovateľa sankcionovala aj náležite zdôvodnila, správne interpretujúc zákonné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii na vec sa vzťahujúcich. Z uvedených dôvodov najvyšší súd odvoláciu námietku navrhovateľa, ktorou namietal vady výroku a jeho rozpor s odôvodnením rozhodnutia, nepovažoval za dôvodnú.

Najvyšší súd vychádzajúc zo skutkových podkladov v danej veci a právnych záverov zúčastnených strán zistil, že medzi účastníkmi ostala sporná predovšetkým otázka aplikácie právnej úpravy vzťahujúca výkladu pojmov jednoznačnosti a zrozumiteľnosti výzvy v zmysle § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, a preto zameral svoju pozornosť na uvedenú skutočnosť.

Z obsahu právnej normy § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že zákonodarca vysielateľovi ukladá povinnosť tak, že vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku. Cieľom zákonodarca v uvedenej právnej úprave bolo zabezpečiť ochranu jednotlivých divákov pred poškodením zdravia. Pokiaľ zákonodarca v citovanej právnej norme stanovuje podmienky reklamy na liek tak, že výzva musí obsahovať odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpísať alebo vydať lieky a táto musí byť jednoznačná a zrozumiteľná, pričom nešpecifikuje, akú formu musí spĺňať takáto výzva, treba mať zato, že uvedená požiadavka je splnená, ak reklamný šot na lieky takéto odporúčanie obsahuje bez ohľadu na jeho formu. V prípade vizuálneho spracovania predmetnej výzvy v reklame na liek možno považovať takúto výzvu za zrozumiteľnú a jednoznačnú vtedy, ak informácia je v dostatočnej veľkosti a v dostatočnom časovom rozsahu zobrazená, aby priemerne vnímajúcich divák sa v jej texte vedel zorientovať a aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie a pochopenie jej významu.

Aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu, oboznámiac sa so záznamom reklamy v danom prípade textovú informáciu v predmetnej reklame nie je možné považovať za zrozumiteľnú a jednoznačnú, pretože vzhľadom k nedostatočnej časovej dĺžke jej zobrazenia a jej slabej čitateľnosti sa nedala prečítať v časovom rozsahu vymedzenom v reklame. Treba súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii bližšie nešpecifikuje, akú podobu má mať výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, avšak z obsahu uvedenej právnej normy vyplýva jednoznačne uložená povinnosť tak, že výzva má byť zrozumiteľná a jednoznačná, a teda je na vysielateľovi zvoliť formu takejto výzvy, aby priemerný divák bol schopný sa s ňou oboznámiť. Text výzvy je potrebné posudzovať v celom jej kontexte, preto počet slov, z ktorých text výzvy pozostáva, je právne bezvýznamné pre posúdenie jej jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne opísala skutkový dej skutku a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v danom prípade za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú. Súčasne v odôvodnení rozhodnutia Rada podrobne zdôvodnila, z akých dôvodov považovala dĺžku

odvysielanej výzvy za rozhodujúcu pre splnenie zákonnej podmienky jednoznačnosti a zrozumiteľnosti a pokiaľ aj uvádzala ďalšie skutočnosti, ktoré splnenie zákonnej podmienky podmieňujú, reagovala tak na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v zrušujúcom rozhodnutí, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií, v ktorých by sa mal navrhovateľ v budúcnosti pohybovať.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú námietku navrhovateľa, ktorou namietal, že Rada v napadnutom rozhodnutí vykonala extenzívny výklad právnej normy ustanovenej v § 33 ods. 4, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým rozširuje význam právnej úpravy zákonodarcom sledovanej a tiež pojmov viažucich sa zásadne k obsahu informácie (výzvy) na jej formu, ktorá zákonom nie je daná, s tým, že v prípade ak by zákonodarcu mal v úmysle určiť formálne náležitosti trvania“ zobrazenia informácie, prípadne inak kvantifikovať časový a formálny rozmer vysielanej informácie (výzvy), bol by tak učinil ako je zrejmé zo znenia zákonných ustanovení zákona o vysielaní (napríklad § 35 zákona o vysielaní), s poukazom na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké kritériá boli použité Radou pri určení dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie, aby sa tak vysielateľ nedostal do rozporu so zákonnými povinnosťami.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že v rozhodnutí Rady o uložení pokuty chýba systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby spĺňal všetky zákonné podmienky predmetného ustanovenia, s poukazom na to, že Rada v iných obdobných konaniach správne konanie zastavila, ktorým postupom Rada popiera jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp právnej istoty.

Senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k názoru, že Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa vypořádala s úlohou uloženou jej najvyšším súdom v zrušujúcom rozhodnutí, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií používaných pre stanovenie nevyhnutnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, keď konštatovala, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, keďže posúdenie tejto otázky je vždy závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu právnej istoty, pretože Rada v iných obdobných veciach konanie zastavila, najvyšší súd nemohol preveriť pravdivosť tohto jeho tvrdenia, pretože navrhovateľ nepredložil žiaden doklad, z ktorého by pravdivosť tohto tvrdenia vyplývala a súd za účastníka konania dôkazy nevyhľadáva.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že žalovaný správny orgán vec nesprávne právne posúdil, senát najvyššieho súdu sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Rada kladie navrhovateľovi za vinu, že odvysielaním predmetného reklamného šotu v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia a slabej čitateľnosti textovej informácie nezabezpečil, aby reklama na lieky obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov priložené k lieku. Oboznámiac sa s obsahom záznamu odvysielaného reklamného šotu senát najvyššieho súdu mal tiež preukázané, že odporúčanie na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku tak, ako odznelo v predmetnej reklame na liek, v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedenej textovej informácie, nemožno považovať takúto informáciu (výzvu) za dostatočne čitateľnú pre priemerného diváka, ktorá skutočnosť aj podľa názoru najvyššieho súdu má za následok, že výzva v predmetnom reklamnom šote nesplňa zákonom stanovenú podmienku jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. Z uvedených dôvodov sa senát najvyššieho súdu nestotožnil s tvrdením namietaným navrhovateľom, že žalovaný správny orgán vec nesprávne právne posúdil.

Senát najvyššieho súdu sa taktiež nestotožnil s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nedostatočne zistený skutkový stav, a že správny orgán svojim postupom sa dopustil takej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože ako účastník konania nemal možnosť sa vyjadriť

k tvrdeniam Rady, a to tým, že Rada svoje tvrdenie uvedené v odôvodnení rozhodnutia, že v čase 3 sekúnd nebolo možné prečítať informáciu v zmysle § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie, nepodložila vykonaním dôkazu a ani iným spôsobom a preto ho nemožno považovať za preukázané a nemožno ho preskúmať. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Rada preskúmané rozhodnutie vydala v správnom konaní označenom v úvodnej časti svojho rozhodnutia potom, ako predchádzajúce jej rozhodnutie v tomto správnom konaní bolo zrušené najvyšším súdom a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie s uložením povinnosti posudzovať skutok kladený navrhovateľovi za čiastkový útok tzv. pokračovacieho správneho deliktu analogicky podľa trestnoprávnej úpravy (§ 122 ods. 10 Trestného zákona) a vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu a určiť kritéria posudzovania jednoznačnosti a zrozumiteľnosti, pričom v rozhodnutí najvyššieho súdu nebolo konštatované nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a ani že by postupom správneho orgánu bola navrhovateľovi odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam Rady. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii procesným právnym predpisom pre konanie Rady je správny poriadok. Správny poriadok, ako procesný právny predpis pre predmetné konanie, v tretej časti ustanovuje priebeh konania a zisťovanie podkladov pre rozhodnutie. Zo skutkových okolností vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán postupom súladným so správnym poriadkom v oznámení o začatí správneho konania súčasne navrhovateľovi oznámil predmet konania a vyzval ho na zaslanie jeho stanoviska a predloženie alebo navrhnutie dôkazov, skutkové podklady vo veci si zadovážil z úradnej povinnosti, navrhovateľa a to aj opakovane vyzval na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia. Navrhovateľ zaslané vyjadrenie k veci bez navrhnutia dôkazov, v ktorom tvrdil, že odvysielaná informácia je plne v súlade so zákonom, poukazom na to, že text informácie má v predmetnom šote 8 slov, dajúc do pozornosti, že pokiaľ Rada namieta dobu, po ktorú bola informácia na obrazovke zobrazená, čo podľa Rady predstavuje 3 sekundy, že uvedená doba je dostatočná na prečítanie textu obsahujúceho 8 slov a to aj priemerným spotrebiteľom. Rada v odôvodnení rozhodnutia náležite uviedla, ktoré dôkazy boli podkladom jej rozhodnutia. Najvyšší súd v predmetnom správnom konaní nezistil, že by žalovaný správny orgán svojím postupom odňal navrhovateľovi možnosť konať pred správnym orgánom a navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam Rady, ktoré skutočnosti by bolo možné považovať za takú vadu konania majúcu za následok nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu odňatia práva na správne konanie. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu námietku navrhovateľa, ktorou namietal odňatie možnosti konať pred správnym orgánom považoval za nedôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v danom prípade žalovaný správny orgán postupoval nezákonným spôsobom pri ukladaní sankcie, keď skutok posudzoval samostatne a bola mu zaň i uložená samostatná pokuta, čím postupoval v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, súd sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Zákonodarca v právnej norme § 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. okrem iného ustanovil, že do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa uvedeného zákona a podľa osobitných predpisov a ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia. Sankcie a postup ich ukladania zákonodarca Rade stanovil v § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. s odkazom na správny poriadok (§ 71). Povinnosťou Rady je síce v administratívnom trestaní postupovať analógiu legis podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamená, že v tomto konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávných predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisie. Pokiaľ teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z dôvodu, že postupovala v intenciách právnej normy § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisie nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, s poukazom na to, že najvyšší súd zrušil rozhodnutia Rady a vec jej vrátil na ďalšie konania v rôznych časových úsekoch.

Zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Súd je oprávnený v rámci súdneho prieskumu posúdiť len, či správny orgán nevybočil so správnej úvahy zákonom predpokladanej. Zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa

prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Preskúmaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľovi za správny delikt pokutu vo výške 3319 euro. Pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovil rozsah sadzby pokuty do 165 969 eur, z uvedeného je zrejmé že Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov námietky navrhovateľa vznesené proti rozhodnutiu Rady nepovažoval za relevantné k vyhoveniu jeho odvolania.

Pokiaľ navrhovateľ na pojednávaní súdu vzniesol námietku, ktorou doplnil dôvody uvedené v jeho opravnom prostriedku, pre ktoré rozhodnutie Rady považoval za nezákonné, a ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia Rady z dôvodu, že nevymedzila ani, aké kritéria by mal spĺňať priemerný divák, a súčasne, že Rada nedodržala proces dokazovania, v ktorej súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010, najvyšší súd nemohol na tieto námietky prihliadnuť, pretože navrhovateľ nimi rozšíril dôvody nezákonnosti namietané v opravnom prostriedku po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 250m ods. 2 O.s.p., keďže navrhovateľ môže rozsah napadnutia správneho rozhodnutia rozšíriť len v zákonnej lehote v zmysle § 250h ods. 1 O.s.p. v spojení s 250l ods.2 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.